

הלבבות ברפת המוזן סיימו קפב

מישאר מתקנים (ט) אפללו קבע סעודתו עליהם. וואם (ט) איןין בוצוי (ח) באותו מקום ובסחר או שאור משקין קוו חמר (ט) מדינה, (ט) מברכין עליהם, (ט) חוץ מן המקדים: הנה (יא) ומזה שפוגיגין במדינאות אלו לברך על שבר אין למחות, וכא ייש אומרים דאיינו טעון כוס כלל. ועוד, ראה ערך חמר מדינה הוא שבר, (יב) וקובען הפעידה עלי, ואערעל-גב דין נמאנא בעיר מכל מקום לא מקרי מוציא לדבר זה, שהוא בקר, (ט) ואי אפשר (יד) לנקותין בכל סעודה לברך עלי. אקננס ממזהה מן פטחים לברך כל דין (ד"ע). ורש מברכין שטחים ביחיד צל הין (טו) שלא לאחיז הפטוס רק מניין אותו על השלתן לפניויהם. (טו) וכן מנגג זה (ט) על דרכך הקבלה (כ"ט): ג. ציריך שלא יהא פגום, שאם שתה מפניהם (ט) פגומו. **אבל אם שפה מפניהם (ט) (יח) ליתוך ידו**

באר היטב

אללא במדיניות שרגילין לשותה הופיעו בדבש, היה חומר מריחת, אבל במקום שאנו שותהן אותו אלא לפוקדים לא היה חומר מריחת, ע"ש: (ג) וְאָא אַלְקָנוֹת יָאָן. אבל אם יש לו יין כביתו אציך לברך אליו, ב"ח. וכטב שם: נני לדם יש לו עטעת אין כביתו לברך קדוש א"צ בברך עליו, רקדוש לבר"ע טעון בס"ו ותמיד נובחא: (7) ע"ד הקבלה. כבר כתבתי בשם קארו"ש שא"צ בס' כלל, ועיין יד עקרון: (ס) פגמו. היה בס' של קדושה והקבלה ובו יוצאת באהם, אבל אם רואה ששתות אע"ג דגומות הוא אציך לברך, וזהו פשטוט: (1) למתוך ידו. ואפ"ן שעזין

(ג) מדינה. כתוב ר' של: בשותה רתק יכל לברך אפללו על קורא"ס¹ או באך"ט², ואין להורות כן בפני הכהן שלא יבואר לולל אף שלא בשעת סדרתך, ע"כ. וכמב ה"ז: ואני אומר דיש בזיה ברכחה ולא עשה כן ביאזראל. ועוד יש מחלוקת בין הכהן, אם שותין שבר בתרוך נסעודה ואחר הקאכלת קוקבאים עצם לשותות פירעוש, קרבנן בה"מ על כס שבר באקלט שהוא חומר מדינה, גם זה בזיה מצוה הוא והוא בכלל מ"ש שלא יתא שלתקד מלוא ולש"ט רבק ורבק, וכ"כ ה"פ ח' ולש"ה. ובמב ה"מ: א"ו: גנ"ל קאיין דברים אלו

משנה ברורה

שְׁנָוֹגָגִין וּכְךָ. רֹצֶחֶת לְוָמֶר, שְׁנָוֹגָגִין לְכַרְדֵּבָה עַל הַשְּׁכָר אֶפְ-עַלְ-גָּבָהּ. בְּיַיִן פְּצִיָּה בָּעֵיר: (יב) וְקַוְעַנְןִי הַסְּעִוָּה עַלְיוֹן. רֹצֶחֶת לְוָמֶר: אֲפָם לְאַנְחַשֵּׁב אָתוֹתָו לְחַמֵּר מִדְּנָה כָּל-כָּךְ מִפְנֵי שְׁפִצִּי פָּם גַּין שָׁם, (ט) מַכְלֵל מִקְוָתָם בְּלָאוֹ כְּכִי יְשָׁ אָמָרִים דָּאָם גַּבָּע סְעִוָּהוֹתָם מַתְחַלָּה עַל שָׁאָר מַשְׁקִין, מַחְשִׁיב אָוֹתָם בָּזָה וּמַבְּרָה עַלְיָהָם בְּרַפְתָּה כְּפֻזּוֹן אֲפָר דְּאִיכָּא גַּין: אַלְאָ דְּהַמְּחַבֵּר סְתִּים מַעֲקָרָא כְּהַפְּסִיקִים מַלְלָא מַהְנִי קְבִּיעָוָתָא, מַכְלֵל מִקְוָתָם יְשָׁ לְצִוְרֵף דָּעָה וּזְוּ לְתַקְלֵבָהּ, שְׁהִיּוֹן בְּלָא וּקְשָׁה לְהַשְׁגִּיוֹ: (יג) וְאֵי אָפְשָׁר וּכְךָ. אַכְלֵל עַלְגָּנָה, בְּיַיִן דִּין נַמְצָא בָּעֵיר אַלְאָ שְׁהָאָה בְּלָרָה: (יד) לְקַנְוֹת יַיִן גַּוְן, וְקַדְלָה מִשְׁמָעָה דְּגָם רַמְאָה מַזְהָה צְדָרִיךְ לְסֹור דּוֹקָא אַתָּה צְדָרִיךְ לְבָרָךְ עַלְיוֹן, דְּקַדְשָׁה וּהַבְּדָלָה אַזְנָה אַגְּרִיךְ לְבָרָךְ עַלְיוֹן, דְּקַדְשָׁה וּהַבְּדָלָה לְכָלִי עַלְמָא טָעִון כּוֹס וּחְמִיר מַבְּרַפְתִּיחַ-הַפְּנוּן: (טו) שָׁלָא לְאַחַז. דְּסַמְּדַקְּדִים שְׁמַבְּרַכִּין עַל הַכּוֹס, הַוָּא לְצָאת קְדִי דָּעָה הַרְאָוֹנָה שְׁבָפְעִיר אַגְּמָנִים בְּנִיחִיד טָעִון כּוֹס, וּרְקָדְמָהָהָר מִשְׁמָעָה דִּיחִיד לְאַיְבָרָךְ עַל הַכּוֹס, וּלְלִכְנָן אַמְּרַכְּכִי (טט) וְאַזְנָה כְּדָם וּבָהָיִזְאִים יְדִי הַכְּלָל, דְּאַפְּלָוָן כְּלָל מִנְחָגָה מִנְחָגָה מִנְחָגָה זָה וּכְךָ. וְאַיְוֹצֶחֶת לְוָמֶר, (יג) מִה שָׁאָן אַזְנָה אָתוֹתָן בְּנִידִים, וּכְכָל-לִלְךָ. (טז) וְקַהְיוֹם מְנַגֵּה הַעֲלָם שָׁאָן מִבְּרַכִּין עַל הַכּוֹס כָּל בִּיחִיד: (טז) וְקַהְיוֹם מְנַגֵּה הַעֲלָם שָׁאָן מִבְּרַכִּין עַל הַכּוֹס כָּל בִּיחִיד: (טז) פְּגָמָוּ. וְאַיְנוֹ (טו) נָאִי עַד לְבָרָךְ עַלְיוֹנוֹ בְּרַפְתִּיחַ-הַפְּנוּן, הַהְוָא הַדִּין לְקַדְשָׁה וּהַבְּדָלָה, וְקַדְלְפָנָן בְּסִמְןָן רְעָא סְעִיף י' וּסְימָן צָצָו סְעִיף א', נַאֲפָלָו טָעַם מִפְנֵי (טט) וּרְקָמָשָׁה בְּעַלְמָא: (יח) לְתוֹת יְדוֹ. וְהָא כְּדַין (טט) אִם טָעַמוֹ בְּאַצְבָּעָו, דְּרוֹקָא

לכלי עליון במקום דלא הון חמר מדינה: (ו) אפלו קבע סעודה. רוזה לומר, שתוך הטענה טעה על משקה זו והינה עקר שתיו מהם, אפלו הבי אין זה מחייב אוקט לברך עליהם ברכות-הפטון, פון דאין אונש העיר גילין לשתוות פמיך במקום הוה: (ז) אין יין מצוי. (ח) ואפלו נמא אין בעיר אלא שאינו מצוי כרבה, ומפני זה עקר שתיו בני העיר הוא שבר ושאר משקין, יש להקל לברך ברכות-הפטון על שכרכ' (ז). ענן בבח' שפטוב, דאינו מחייב לתרדר שם אחר אין לקנותו מן הchnnni, מכל מקום אם יש לו יין קבוע בברחו על הין: (ח) באותו מקום. הינו (ט) בכל העיר, אף שבסאר עירות במדיינה זו נמא אין כרבה: (ט) מברקין עלייהם. ואם יש לו (ט) שני מיני משקין, בגון שבר ומירבש וככיזא בז' (ט), ואחד מהן חביב עליו, יברך על אותו הפין שהוא חביב עליו; וכל-שבן אם מתחלה קדם ברכות-הפטון שתה מפנוי מפנוי חביבתו, בודאי מחייבן לברך גם-כן עליו ולא על משקה אחר, שלא יהא שלחנן מלא ושלחן רבך ריקם. אבל כל זה דוקא אם אותו הפין הוא חמר מדינה, דהיינו שגילין לשתוות במקום הוהא, (ט) אבל אם אין שותין אותו אלא לפקרים, אף דבעצם הוא חביב יותר מחברו, לא העי חמר מדינה, מיין דהו אישר משקין בגון יונטפחים ווינדרונגסיטס: (ט) חוץ מן הפטים. אף-על-פי שרב שתין מים אין מברקין עליו, (ט) והוא הדין קווואס'ו ומי באראש'ט (ט), אף-על-פי שרב שתין כמה נזנים מנק, אפלו הבי לא חביב יותר מפיטס (ט). וטישבייר, אפקטר (ט) דיש לנקל בשעת קדחק קשרב קהמוגים שותק מנק. ענן ביטמן רצוי במושנה ברורה טעינ'קען י מה שכתבנו שם: (יא) ומה

שער הצעיר

(7) עין בסיסין עיר' ב-סעיר ט בכאור הבלגה דצעת הרקע'ס דבזנה חשב חפר קדרה, וענן ברחת-הפסזון בוגדי' יש להקל פין שדרך רב עיר לא-קברע שטחן, וכדרומיך מהרבה פזקים, עין בביית-יוסר' בא, וכן קבר קאללה נבה בסיסין עיר', עין שם: (ט) כל זה מהקבר מסקין עיר' ט. ואך דקטרו נינפ' שם עיר' דעה, דזוקא אם אין אין גדר מפלך יומ סביבות העיר, בענננו לענן ברחת-הפסזון בוגדי' יש להקל: (ט) ט' ו' ו' א: (ט) פג'ן-אברךם ואלה רבה ומגן גבורם. וענן שלחן-עוזך הארי' משמע שפהל בזנה, דסבירה לה דהוא בכלל חפר מדינה. ואול דהפגאנ-אברךם מדי' דמה שאין שטין אותו רך לפרקדים הוא מפנ' שאין חשב לכם למשקה, אכל אם מניעתו הוא רק מפנ' הילך, גם הוא מורה דמ' חישב חפר קדרה, וכן משמע קצת בעלה-טמיך: (ט) ט' ואלה ובא' ומאג'נ-אברדים, דלא כרש'ל: (ט) עין בפר-טמיך: (ט) כן פרש פגאנ-אברךם ומא'א, משומ דקער גישה להו לפרש בפשתה, דלטה הצענ'ן נק' א' להו סף דבר זה. ואולם גם לדריהו קצת גשה, דהו לה לרמ' א' לא-תוחוב בלשון יתמי' י'קכע הפשעקה אל'ו' [קינו מתחלה בתרון קעשרה] בז' לדיש-טמע דקאי על זה הקיש גופה. ואול מושם דפתח מתחלה בלשון וביט' דקמ' שטיגגן, אך סיס' גמ'ין בלשון זה וא-אברךם וטא'ר א-א-רונם: (ט) דעך קפפ'יא שקבת שט' בז' שאנ' קברךין על הוכס ביחס, משמע שם דהוא דזוקא לא-אחו' או'ן בז' בז' קברךין [הגר' א']: (ט) קבר' א', ולפי דבורי' בוכן מונג זה שאין אוחזין אותו בגדים, וכן הוא דעת הפגאנ-אברךם במא-קברם, וולא קבר' ח' שפצעד שיא-אננו בז'': (ט) קבר' י' ומאג'נ-אברדים: (ט) אכל לא-לבוס של ברכה בוגדי' ראי' הוא וצריך לברך עלי'ו' [טוסיקט]: (ט) כן מוכח מהטוסיקט: (ט) אלה רבה ומגן-אברדים בשם א-ברדרה:

תרגום: 1 משקה (רוסי) תוסס. 2 מי סלק. 3 בירה שלחנית.

הַלְבּוֹת בְּרִבְתַּת הַמְּזוֹן סִימָן קַפְגָּה

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק מ]

דָּרוֹקָא בְּדִיעָכָד, אָכְלָל לְכַתְּחָלָה אָסָר לְעַשּׂוֹת כְּזָה.

(18) ובטעם הדבר ביאר הגרש"ז אויערבך (שש"ב פמ"ז הע' עה) על פי המג"א, שהוא משם שאין מטלים איסור לכתילה. ולענין תיקון פגימת הכותש בשבת, החבר בשו"ע לקמן (ס"י רעה סט"ז ו-ז) ובמשנ"ב שם (ס"ק נז וס"ק פא) שמותר הדבר ורואה בישועות יעקב (ס"ק א) שאסר משום דמיוחז במתיקן. אכן דעת הגרש"ז אויערבך (שם), שדברי הישועות יעקב הם רק לדעת הכותש והוספה מעט יין אינה מועילה לתיקן את היין הפגום, וכן אסר לבטל ברוב את היין הפגום, מה שאין כן לפ"מ מה דנקטין שמייקר הדין מועילה הוספה מעט יין לתיקן את הפגום, כמובואר בשו"ע ס"ז, מותר לעשות כן גם בשבת, משום שדומה הדבר לתיקון של שטיפה והדרחה ולא לביטול ברוב).

[משנ"ב ס"ק לב]

לְכָלְיִי עַלְמָא מַקְנֵי הַמְּלָיִי אָפָלוּ עַל-יִקְיָן פְּתָה⁽¹⁹⁾.

(19) ואם יכול למלאות את הכותש על ידי סוכר, דעת הגרא"פ שיניברג (חידושי בתרא) שעדיף לעשות כן, מפני שהוא נמס בכותש.

סימן קפג

המברך איך יתנהג בכותש של ברכת המזון

[משנ"ב ס"ק א]

שְׁעִין בְּרִחָה⁽²⁰⁾.

(1) וביאור הדרחה וטיפה, כתוב בלקט יושר (עמ' 78) שבדרחה יש לנוקות יותר מאשר בשטיפה, שלשון הדרחה מצינו במקומות הגעה, ולשון שטיפה מצינו במקום מרים.

[משנ"ב ס"ק ב]

שְׁיוּרִי יִנְזָק שְׁשָׁנָה בּוּ פְּתָה⁽²¹⁾.

(2) ואיפלו אם השיריים הם שלו ואין לו מיאוט בויה, דעת הגרא"פ שיניברג (חידושי בתרא) שם"מ ציריך לנוקות את הכותש ממה, משום שענין הדרחה היא לבדור הש"ת, ומשם "הקריבתו נא לפהך" וגו'.

[משנ"ב ס"ק ג]

אִם לֹא שְׁהָא נָקִי וְצָהָב⁽²²⁾.

(3) ומטעם זה אם הדרחו את הכותש במקומות שבת והניזונה במקומות שומר, דעת הגרא"ג קROLICH (חוט שני שבת חמ"ד פרק זה ס"ק ד) שאין ציריך להדרחה שוב בשבת הבאה, וכן די בהדרחה בלבד שבת עבר הקידוש של היום.

ואם יש בכותש שירוי יין של מצחה, כתוב לקמן (ס"י תעג ס"ק סח) לגבי בוט שני שלليل הסדר, שאינה צירכה שטיפה והדרחה. וראה עוד מה שכתבנו לקמן ס"י רעה ס"ק מוד.

[משנ"ב ס"ק יח]

דָּרוֹקָא אֶם שְׁתָה מַפְנֵי בְּפִיר פָּגָמוֹן).

(13) ואף אם שפָר מהבוס לתוכו פיו ולא שנגעו שפתיו בכותש, כתוב השו"ע הרב (ס"ד) שנגטם הין שבוכס. ואם שתה על ידי קנה [קס], כתוב המקור חיים (לבעל החות יאיר, קיצור הלכות ס"ג) שנחשב הין בוגטם על ידי כן. והשער תשובה (ס"ק י) כתוב בשם השו"ת שבות יעקב (ח"ג ס"י יד), שמן הרין אין הכותש פגומה, אך כיוון שניתן לדבר על ידי הוספה מעט מים או יין אין להקל בויה.

[משנ"ב ס"ק יט]

רַק שְׁלָא יִהְא הַפּוֹס חָסְרָה⁽²³⁾.

(14) ודין בוט מלאה, כתוב לקמן (ס"י קפג ס"ק ט) שהוא רק מצוה לבתילה, ואין מעכב.

[משנ"ב ס"ק נג]

וַיְשַׁתּוּ כָּלָם מְכֹס שְׁאַיּוֹן פְּגָוּם⁽²⁴⁾.

(15) ויקודם שישתה הינו לאחר שבירך בורא פרי הגפן, וכן שבירך לקמן (ס"י קצ ס"ק ד) שיעירה לאחר ברכה קודם טעימתו מכותש שלו לתוך הכותש שליהם.

[משנ"ב ס"ק כד]

אַחֲרֵ שְׁשָׁתָה הַוָּא⁽²⁵⁾, לֹא אֲכַפֵּת לֹן, בֵּין דְמַתְחָלָה הִיא כּוֹס שְׁלָם, וְכָלָהו בְּחָדֶד חַשְׁבִּיבָה⁽²⁶⁾.

(16) ועל מנת העולם שאף אווחים שאינם מבני הבית טעימים מן הין שבוכס המברך, תמה הגרש"ז אויערבך (שש"ב פמ"ח הע' סט, ובח"ג שם) ממה שכותב השו"ע לעיל (ס"י קע סט"ז) שלא ישתה מהבוס יתון לחבירו, וממן שבוכס של מצחה מותר הדבר. אכן בשדה חמוד (אסיפות דינים פאת השדה ברוכות ס"י לא ד"ה ואולוי) כתוב לבבי בוט של שבע ברוכות, שלצורך מצחה שאני, וכן נהגים ששותים כמה בני אדם מאותו בוט. וראה עוד מה שכתבנו לקמן ס"י קצ ס"ק ד.

(17) וכן כתוב בשעה"צ לקמן (ס"י רעה ס"ק פט) לגבי קידוש. וכן כתוב במשנ"ב לקמן (ס"י תעב ס"ק לא, בתירוץ הראשון) לענין שתיתת ארבע בוטות בليل הסדר, שאם שותים כמה אנשים מכותש אחת, אין הכותש נחשבת כפגומה, משום שכולם באים מכח הריאן.

וגם אם המברך שופך מכותש היריקות של שאר המטוביים, דעת הגרש"ז אויערבך (הלכות שלמה פסח פ"ט ארחות הלכה הע' 96) והגרא"ג קROLICH (חוט שני חמ"ד פפ"ה ס"ק ז) שאין צוריך לשופך לכוס קודם שישתה, שכן שאין לפני כל אחד בוט יין בפניהם, נחשב הדבר כאילו בוטים שונים מוכסוו [וראה בקונטרס שבע שמחות פ"ד הע' קסז, ובמה שכותב הגרא"ב זילבר בקובץ בית אהרן וישראל אלול תשנ"א].

פ' באר הגולה

הלוות ברפת המזון סיון קפב קפב

או כלוי, אין (יט) ברכ' כלום. ואפל'ו שתה טהרה או מחייבת קטנה (כ) קוי פגום, אבל אם יש מהחייבת של עז גודלה (ו) (כא) אין להזכיר. כי' מי שאומר שאפל'ו מים פגומים (כב) פטולים למזוג בהם כוס של ברכה: ד (כג) אם קיו כוסות המסביר פגומים אריך לחתה (כד) מפטוס הברכה (ט) לתוכם, (כח) מינש מי שאומר שאינו אריך (כו) (ועין לkapen ספין קצ' וסימן רעה): ה (ט) אם החזיר יין של מזאיה נאיה נ ארכות מים ס טראש מים בפקחים של קפבם קפמא בטיל: ו (כט) ייכולין לתגן כוס פגום על ידי שיטופיו מעת יין, ואפל'ו על ידי שיטופיו עליו (ל) מים (לא) מתקן: ז (לב) בעשעת כוס פגום לבקבון, הין שבקבון (כו) בשר, מושם (כח) דקמא קפמא בטיל: ו (כט) ייכולין לתגן כוס פגום על ידי שיטופיו מעת יין, ואפל'ו על ידי שיטופיו עליו (ל) מים (לא) מתקן: ז (לב) בעשעת כוס פגום:

קפב המברך איך יתנהג בכוס של ברפת המזון, וכו' י"ב סעיפים:

א כוס של ברכה (א) טעון הדקה מבנינים ושתיפה ממחוץ. ואם הוא נקי ואין בו (ב) שירוי יונה ג' ש' נבנ' בחרופת ומכב' נבנ' יונה ג' ש' נבנ' לרושר סרי' (ה) (ו) כוסות (ג) אין צריך: ב' יתון הין לתוכו (ד) ח' עד שmagiyach (ה) לברפת הארץ ואו מזוגו להודיע

שער תשובות

(ו) מתקן. עין בה"ט. עין ב מג'יא שיש נזקן להקfid אם יש בו פרורי'ת, ובתורה כנה"ג מ"א: (ה) משלען, עין, עין בחרופת-שתה ספין רעד' ס'ק ס'ק ט' באז'ך. עין בש"ה שבית' עילב ח'ג' ספין ר' הדשה נט' כוס עלי'י קה' קלח, גן קרי' אין הפט' פגום, אך אבל מה שנזקן שיש מהברך זאה' כ שופך לברשות המקבטים שהם פגומים אין לה טעם, ט"ז: (ט) אם החזיר. דוקא בדיעבד אבל לפתחה אסור לעשיותן, ולבן נזקנים להוסר עלי'ו מעת מהקבן ובנה מתקן ואח' כ שופכין אותו לתקן ואה' כ מזיאן ווות' מזיאן ווות' מהקבן לשם ברכ' בם' ש' סי' קפב, עין מ"א ובפרט' זאנ'ים ובקשנה'ג' וקספר הילכות' אל'הו דר' עד: (ו) הדקה. טוב יותר לברך על יין פגום מעל שאר משלקים שאינם פגומים, ובקב' סטור שהוא מזוג שנות וברום' ו'ח' בקב' ספק מקר' דגון נבקב, שנגון מילא נבקב: (ו) מוסות. פרוש, שירוי יין ששרה בו פת, רשי'. והוא דין בשמקחו בפפה שרי, מ"א:

משנה ברורה

בטל. ובלביד (כא) שיריה הין שבקבון יותר מהין שbeg'os: ו (כט) יכולין לתקן. דענן פגום אינו פטל מפטש (כו) אלא פטם בעילמא משות ששתה מפטנו מעת, ולכ' קשוחור ומושיף עלי'ו געשה מתקן בקה: (ל) מים. וודוקא (כט) שהיין חזק, שאינו מתקלל על ידי הקזחתה. ולאו דוקא בקמ'ים, והוא הדרין בשאר משקין [אי']: (לא) מתקן. והוא (כט) שלא יקי' הפטים עצם פגומים, שלאו שתו מים, כדי לאו הבי' א' א' פטר' לתקן נזקם, ליש' אומרים בטעיר ג' ג'ם מים נזקמים בשתחה: ז (לב) בשעת הדקה. שאין לו כוס אחר, ואין לו בפה לתקן הפט' זה, וכא משמע לעז, וזהו אמ' לא דמות' לברך בלא כוס כלל, לא משמע לעז. דענן פגום הוא ורק ?בקב' האם יכול לברך בקה ולא לעיפוגה. בחרבו ארכותים, דכ' צריך לברך על כוס פגום, אם יש לו כוס קיטן מהפזוק ובעיטה ישפוך מהקדול לתוכו, דעל' קרי' נמי מתקן הפטימה קצת. יש שמתקנים הפטימה על ידי נתינת פרור' פת, והטור דקה מנג'ג זה דלא מנג'ג זה לא פגימה. ואם אינו פגום ורק שאינו מלא, ובמה שיש בקה' ייש' בו שעור ריבועית, לכל' עילמא פקבי הפלוי אפל'ו על' י' פת^(ט), וודוקא בחתיכה אסת', דברכה יש בו מושום מואס ר' קרי' בקה וגו', וכן ארכותה, צריך לתקין הפט' מפוריר'ת, וקדלקון ביטמן קפב סעיף א' (אחרונים):

א (א) טעון ברקה' וכו'. והוא הדין אם (ט) קחו בפפה עד

שהוא ג'ו' ושת' (ב) שירוי' כוסות. שירוי' יין (כ) ששרה בו

חתה: (ג) אין צריך. וטוב לתקה' (ג) אפל'ו בשאי' בו שירוי'ת, אם

לא שהוא ג'ו' ושת' (א'':ר): ב (ד) ח'. פרוש, כמו שהוא בלי מינ'ה,

(ה) אף שאין ג'ו' לשאותו בקה' מות' שהוא: (ה) לברפת הארץ.

(ט)

ח' (ט)

ו' (ט)